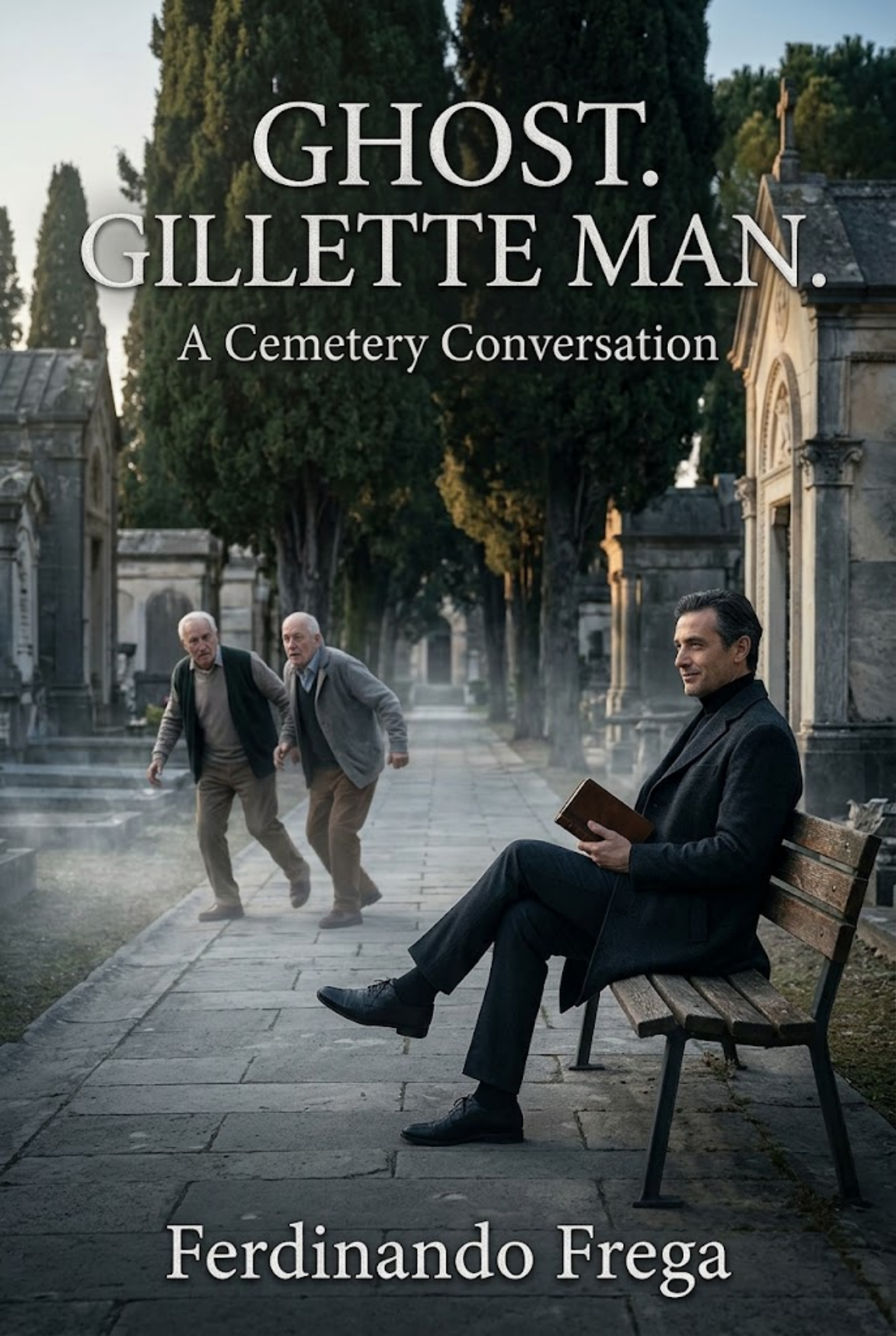

GHOST.
GILLETTE MAN.
A Cemetery Conversation
Ferdinando Frega

ΦΑΝΤΑΣΜΑ. ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ GILLETTE.

«Είμαι μόνο ένα φάντασμα».

The P&G Saga · 20

Εκείνο το πρωί είχα πάει με τα πόδια στο νεκροταφείο. Ήταν η επέτειος των γενεθλίων του μπαμπά, και μετά από τόσο δρόμο με τα πόδια σταμάτησα για λίγο να ξεκουραστώ, και βρήκα ένα παγκάκι να καθίσω, πιασμένο εν μέρει από δύο ηλικιωμένους κυρίους.

Τους χαιρέτησα — ένας παλιός κανόνας που μας άφησε ο Γαλιλαίος συνάδελφός μου, για τους ξένους — και βολευόμουν για να πάρω ανάσα όταν οι δυο τους άρχισαν να μιλούν δυνατά, μια ανοιχτή κουβέντα που, απ' ό,τι φαινόταν, δεν ήθελε καθόλου να μείνει μυστική, με μένα καθισμένο ακριβώς εκεί.

Ο νεότερος ρώτησε τον μεγαλύτερο πώς πίστευε ότι θα πεθάνει, και ποιον θα ήθελε στην κηδεία του. Ο άλλος απάντησε: «Στην ηλικία μου, μόλις 96, μου έχουν μείνει λίγες απαιτήσεις, και δεν περιμένω να είναι εκεί όλοι όσοι με ξέρουν όταν πεθάνω, γιατί ελπίζω να πάω πρώτα εγώ να τους αποχαιρετήσω, όπου κι αν βρίσκονται».

Και σε αντάλλαγμα ο γέρος ρώτησε τον νεότερο: «Κι εσύ, πώς θέλεις να πεθάνεις;»

«Λοιπόν», είπε, «είμαι 62, έχω πάρει σχεδόν 26 δάνεια από τράπεζες και χρηματοδοτικές εταιρείες, συν ένα στεγαστικό

για ένα σπίτι που δεν θα το δω ποτέ, και αυτά τα καθάρματα βιάστηκαν όλα να με βάλουν να υπογράψω ασφάλειες σε περίπτωση που πεθάνω πρώτος — κάλυψαν τον κώλο τους. Στο μεταξύ, όταν πεθάνεις, το Κράτος διαγράφει όλους τους φόρους και τα πρόστιμα. Κι όσο για κληρονομιά, δεν έχω τίποτα να αφήσω. Ό,τι είχα, φρόντισα να το δώσω σε κάθε γυναίκα που γνώρισα στη ζωή μου — αλλά με τον κανόνα του "λίγο λίγο"».

«Συγχώρεσε την ερώτηση και την περιέργειά μου, αλλά τι ήταν αυτό το "λίγο λίγο"; Χρήματα, μήπως;»

«Όχι, φίλε μου. Μόνο αγάπη — αλλά από εκείνη που δεν γυρίζει πίσω, όπως ακριβώς η ζωή όταν σε φέρνουν στον κόσμο».

Ξέσπασαν και οι δύο σε γέλια, και γέλασα κι εγώ μαζί τους. Μετά γύρισαν προς εμένα και με ρώτησαν τι πίστευα.

«Σας ευχαριστώ που το μοιραστήκατε, και χαίρομαι που με βλέπετε και οι δύο, γιατί είμαι μόνο ένα φάντασμα. Κι αν τα μάτια μας συναντιούνται αυτή ακριβώς τη στιγμή, σημαίνει ότι είστε και οι δύο στον σωστό δρόμο, σε αυτόν που οδηγεί στο σπίτι του Πατέρα».

Πετάχτηκαν όρθιοι, έπιασαν τα αχαμνά τους — το παλιό ιταλικό ξόρκι κατά της γρουσουζιάς — και το έβαλαν στα πόδια όσο πιο γρήγορα μπορούσαν.

Δεν είχα προλάβει καν να τελειώσω το μικρό ειρωνικό μου αστείο, και μόνο με τη «σημασιολογική προεπισκόπηση» είχαν καταρρεύσει από τον φόβο. Τότε κατάλαβα πόσο δυνατές είναι οι λέξεις.

Σκέφτηκα ότι έπρεπε να αρχίσω να είμαι πιο προσεκτικός, τώρα και στο μέλλον, γιατί κι εγώ μπορεί να διατρέξω τον κίνδυνο να συναντήσω ένα φάντασμα — και ίσως να με ρωτήσει αν, για να συναντήσεις τους ανθρώπους του ιστού, πρέπει να πληρώσεις για ADS και SEO, ή να κάνεις όπως εγώ: χωρίς.

Ferdinando